

Hồi 62

Giận Đánh Bang Chủ Thể Vân

B

ang chúng Bài bang, người người đều biến sắc, chúng nổi giận xung thiên vì “Song chỉ đoạt mệnh” Chư Thắng dám ngang nhiên nhục mạ vị bang chủ, do đó kẻ quyền, người chưởng múa ra toan động thủ.

Cửu Thiên Hiệp nhanh hơn, nhấc mình bước đến trước mặt Chư Thắng bằng giọng nói giận dữ quát to như sấm:

- Nợ có chủ, cáo có người, người chớ ăn nói quàng xuyên như thế ! Tất cả mọi việc ở đây đều do Cửu Thiên Hiệp này đảm trách.

Đoạt mệnh song chỉ Chư Thắng thẹn muốn bể mặt, hấn gượng gào to lên:

- Rồi đây sẽ có người lột da người, Chư gia gia khỏi nhọc công động thủ !

Ngay lúc đó, một tiếng “sột” vang lên như gió rít.

Đạo bạch quang như vệt khói trắng, phá gió bay như rên, nhắm ngay “huyệt thái dương” của Cửu Thiên Hiệp xẹt nhanh tới, mau hơn đốm sao, tia lửa nguy hiểm khôn cùng.

Bang chúng Bài bang vừa trông thấy, tất cả thất đảm kinh hồn buột miệng la lên thất thanh:

- Thất bộ truy hồn yển !

Cửu Thiên Hiệp vội nhích mình, hai chân tổng mạnh chiêu “Lôi hành cửu chuyển” vừa thi triển, đã tránh thoát mũi ám khí một cách tài tình, khiến chàng cả sợ toát mồ hôi.

- Phập !

Mũi ám khí sáng rỡ hình cánh yển, bay cắm vào cây cột vang lên một tiếng khô khan, mũi ám khí này hình dáng hệ con chim én, thân mình là mũi tên thép, hai cánh mỏng và nhỏ như cánh ve, mỗi khi xuất thủ phát ra tiếng “ong ong” vang dậy.

Cửu Thiên Hiệp cảm thấy cơn giận đã xung tràn khắp cơ thể. Chàng cau mày, trợn mắt, quát to như sấm nổ:

- Đường đường một vị bang chủ, mà ám toán như kẻ thất phu !

Lời nói chưa dứt.

Thể Vân bang chủ Hồng Kiện Hành đang đứng núp sau góc cột miếu hấn vươn tay ném mạnh mũi phi tiêu cánh én thứ hai, ám khí vừa thoát khỏi tay lóe lên như vệt khói trắng, bay xẹt như tia điện.

Cửu Thiên Hiệp trông thấy tức giận bồi hồi, chàng nhún mình nhảy lên cây cột, với tay đỡ lấy mũi phi tiêu cánh én đầu, thuận thế vươn thẳng tay ném mạnh vào mũi phi tiêu thứ hai, đang bay vùn vụt tới.

“Vút ! Keng !”

Giữa không trung, hai mũi phi tiêu chạm nhau tóe lửa, phát ra tiếng rít rợn người, hai mũi “Thất bộ truy hồn yển” đua nhau rơi xuống đất.

Thể Vân bang chủ Hồng Kiện Hành nghe ám khí chạm nhau, khiến hấn uất hận rống lên:

- Thêm ...

Bóng trắng vừa chớp nhoáng, Cửu Thiên Hiệp không đợi hấn phóng “thêm” mũi phi tiêu thứ ba, thân người như vệt khói mờ, đôi mắt chàng nhìn nổi tốc độ, thoát một cái chàng đã đến bên Hồng Kiện Hành, quát lên một tiếng như trời gầm:

- Thâu ám khí lại mau !

Trong tiếng hét, chàng đệm thêm song chưởng nặng kích mạnh vào đối phương.

Thể Vân bang chủ Hồng Kiện Hành nhìn thấy đạo kinh phong xuất hiện và giọng nói đột ngột vang bên tai, khiến hấn thất kinh kêu lên một tiếng ối ! Tay chân rụng rời, thân mình bị đạo kinh phong bốc văng ra ngoài viện, xa trên ba bốn trượng.

Đột nhiên ...

- Âm !

Một tiếng nổ như trời long đất lở, cây cột diện lớn cả ôm bị đạo kinh phong của Cửu Thiên Hiệp quật gãy đôi, phân nửa mái điện bị sập đổ ào ào, giữa cơn cát bụi mù trời, một bóng trắng lóe lên và bay vọt ra ngoài, Cửu Thiên Hiệp đứng an nhiên như pho thần tượng giữa viện tự bao giờ.

Bài bang bang chúng luôn cả Song chỉ đoạt mệnh Chư Thắng, không ai bảo ai tất cả vận dụng khinh công chạy tủa ra ngoài viện.

Nguyên vì Cửu Thiên Hiệp quá giận Thể Vân bang chủ dùng ám khí hại mình, nên tung ra một chưởng cốt ý tiêu diệt địch, thành thử chẳng thâu hồi chiêu thế, để đạo kinh phong chém ngã cột viện thị uy.

Thật vậy, chưởng pháp của Cửu Thiên Hiệp vượt đến trình độ siêu việt, không kể Thể Vân bang chủ và Song chỉ đoạt mệnh kinh tâm vỡ mật, mà luôn cả bang chúng Bài bang người người đều xám mặt kinh hồn, há miệng song chẳng nói ra lời.

Cửu Thiên Hiệp đẩy ra một chưởng, phá sập nửa mái điện, song khí giận còn phùng phùng, thân mình chàng như con phượng bay vọt lên cao tràn qua tả, đảo qua hữu, lại nghe chàng cất tiếng nói cực to:

- Các người chạy đi đâu ! Người ... đứng im mau !

Giữa lúc mọi người chưa kịp thở thì Cửu Thiên Hiệp đã vươn hai cánh tay dài như vượn, tay hữu chộp vào người Thử Vân bang chủ Hồng Kiện Hành tay tả đã nắm chặt Song chỉ đoạt mệnh Chư Thắng, cả hai vô phương vùng vẫy, chàng trầm giọng quát:

- Các người nói mau ! Cần thiết thư hay cần mạng người. Nói !

Song chỉ đoạt mệnh Chư Thắng mặt như gà cắt tiết, run rẩy kêu lên thảm hại:

- Buông ta ra ! Buông ta ra ! Gia gia chưa tìm thấy sự thật ! Chưa nghĩ đến ... gì cả !

Thử Vân bang chủ Hồng Kiện Hành run lên bần bật cố gượng kêu rống liên miêng:

- Buông ta ra ! Người tự hào là khí phách, như thế này chẳng phải ám toán hay sao ? Buông ta ra ... tiểu tử !

Cửu Thiên Hiệp liền vận công bóp mạnh vào đôi vai của chúng đồng thời trầm giọng bảo:

- Vô danh tiểu tử ! Theo lời nói của các người hôm nay ta sẽ không tha mạng cho các người đâu ! ...

Vừa nói vừa vận công bóp mạnh vào hai vai của hai người, lại cao giọng nói tiếp:

- Ta sẽ giúp các người đỡ sống đỡ chết, chuyển nghịch huyết đạo xem các người còn lời gì để nói !

Giữa lúc Cửu Thiên Hiệp toan bấm vào tử huyết Thử Vân bang chủ và Song chỉ đoạt hồn.

Bỗng nhiên, một giọng nói ấm đồng vang lên:

- Xin thiếu hiệp chậm lại !

Tiếng nói chưa dứt, cánh cửa gỗ giữa miếu đột nhiên mở hoác ra, từ ngoài bước vào một vị sư già, mình khoác chiếc áo cà sa, tay cầm tràng hạt, mắt sáng, mày dài trắng như vệt bông, dáng điệu rất từ bi khả ái.

Cửu Thiên Hiệp nghe gọi vội ngược mặt lên xem khi trông thấy lão sư, chàng vội buông ngay yếu huyết không điểm vào, nhưng đôi tay vẫn giữ chặt hai người chẳng buông tha lại hướng vào vị sư già vừa bước vào, chính là Phật diện kim thân Ngô Phi đại sư, cất tiếng hỏi to:

- Lão chưởng môn ! Đại sư đành rời Thiếu Lâm, đến Phượng Hoàng thành ... này hay sao ?

Giọng nói của chàng ngậm trách.. sự can thiệp này.

Phật diện kim thân Ngô Phi đại sư, vừa nghe qua vội vòng tay nói vọng vào:

- A di đà Phật ! Thiếu hiệp vẫn mạnh khỏe đấy chứ ?

Cừu Thiên Hiệp vốn dĩ kính trọng đại sư là một bậc cao tăng đạo đức, cũng nhờ chàng ghé Thiếu Lâm tự vào lúc Tàng kinh lâu bị trộm viếng, sự tôn kính càng tăng thêm, liền vòng tay đáp lễ nói:

- Đại sư an tường ! Văn bối nhờ phúc trời vẫn mạnh.

Thể Vân bang chủ Hồng Kiện Hành và Song chỉ đoạt mệnh Chư Thắng, khi thoát khỏi tay thiếu hiệp, cả hai như chim sổ lồng chạy như bay đến núp sau lưng Ngô Phi đại sư, đồng thanh nói to lên:

- Ngô Phi đại sư lại đây thật đúng lúc, đại sư là minh chủ của Cừu đại môn phái, lại là bậc đức cao vọng trọng trong giới võ lâm, lấy theo lễ công bình, đại sư người dạy cho ít lời !

Ngô Phi đại sư mỉm cười bằng giọng nói nghiêm trang đáp lại:

- Công bình ? Công bình ở trong tâm tư mọi người lão nạp đâu rõ được ! Nhị vị nên tìm ở lòng mình, lựa lời hỏi lão nạp làm chi !

Giọng nói hiền lành của đại sư, là mong cho hai tên này tỉnh ngộ, song chúng chẳng hiểu gì cả mà nặng giọng nói tiếp:

- Lão đại sư nghĩ lại xem, Cừu Thiên Hiệp đã mở vận sát kiếp võ lâm, tàn hại vô số cao thủ hào kiệt, thật là sát tinh ra đời ... Lão chưởng môn, tại sao chẳng thay mặt các giới võ lâm mà phục hồi chánh nghĩa ?

Cừu Thiên Hiệp nghe qua nổi giận xung thiên, bèn bữu môi cười nhạt nói:

- Hừ ! Chánh nghĩa ? Các người là phường bại hoại mà dám nhắc đến hai chữ chánh nghĩa hay sao ?

Ngô Phi đại sư vội khoát tay chặn lời, bằng giọng nói từ hòa bảo:

- Thiếu hiệp ! Nên vì lão nạp mà nhẫn nại một đôi phần !

Nói dứt, đại sư đôi mắt từ hòa khả ái nhìn Thể Vân bang chủ Hồng Kiện Hành và Song chỉ đoạt mệnh Chư Thắng bằng giọng nói nghiêm trang bảo:

- Nếu hai vị vì chánh nghĩa mà lại đây, thì lão nạp lấy làm mừng cho giới võ lâm, hai vị làm đã được điều lành cho đêm nay lấy lời giao ước hẹn nhau, thì hai vị cũng nên đợi, nước chảy lồi mặt đá, ai phải ai quấy lo gì. Hiện giờ hai vị nói ra e quá sớm, nếu hai vị vô sự xin dời gót !

Giọng nói của Ngô Phi đại sư âm trầm trầm đậm, lời trọng tâm dài, một là cố ý giục hai người thức tỉnh, hai là chỉ trích và trách thiện.

Hồng Kiên Hành chưởng quản một bang phái, còn Chư Thắng là một lão gian cả hai há chẳng biết hay sao ?

Nếu lời nói này thốt ra bất luận từ cửa miệng người nào, người nói đó công lực có nghiêng trời lệch đất, cả hai nhất định sẽ nổi xung lên, xuất chiêu dụng võ, biến kẻ đối thoại thành kẻ cừ thù.

Nhưng lời nói này lại thốt ra từ cửa miệng Ngô Phi đại sư, một bậc trưởng giả danh cao vọng trọng, oai trấn giang hồ, thì bọn chúng há dám tị hiềm hay sao.

Vì thế, Hồng Kiên Hành và Chư Thắng dần lòng nuốt hận, không dám hé môi nói một lời bất nghĩa, mà trái lại bọn chúng còn tỏ ra giác ngộ biết phục thiện ... hầu thừa cơ hội này mà nhảy khỏi vòng sanh tử, nên cả hai cất tiếng bảo nhau:

- Đại sư chỉ dạy chí phải, chúng ta chẳng được làm gì khác hơn là đợi giờ ước hội chúng ta lý luận vẫn chưa muộn, vậy chúng ta nên đến Thủy Nguyệt đình chờ đợi, đòi hản món nợ này !

Nói xong, cả hai liếc mắt ra hiệu, đồng quay mình một lượt, trở thuật khinh công chạy như bay không dám quay đầu nhìn lại thổ địa miếu.

Ngô Phi đại sư thở dài lẩm bẩm:

- Ôi ... oan nghiệt ! Lạy đức Thích Đà độ cho chúng sinh sớm phát bồ đề tâm ...

Cừ Thiên Hiệp thấy bóng cả hai biếng khuất sau đầu ngõ, không lấy làm vui, dịu giọng nói tiếp:

- Đại sư không rõ lai lịch và hành động của chúng nó, để cho chúng an nhiên chạy thoát thật là quá dễ dãi !

Ngô Phi đại sư mỉm cười khổ sở nói:

- Lão nạp há không rõ mặt chúng hay sao, nhưng mà “Đắc nhiên nhân xử, thả nhiều nhân” ta nên tha thứ cho người, hơn cầu người tha thứ cho ta, thiếu hiệp tạo nên công đức ! Lão nạp sẽ vì thiếu hiệp mà cầu Phật gia hộ !

Cừ Thiên Hiệp tỏ vẻ cảm động nói:

- Không dám ! Đám sư quá từ tâm !

Bấy giờ Tam đại đường chủ, bốn lộ đô tổng quản, Đô báo đầu thuộc hạ của Bài bang nhất tề bước tới làm lễ ra mắt Ngô Phi đại sư.

Ngô Phi đại sư chấp tay đáp lễ liên liền, một mặt nói:

- Quý bang, lão bang chủ có đến đây không ?

Cửu Thiên Hiệp liền nhanh miệng tiếp lời:

- Đẳng bang chủ toan cùng văn bối đến đây, song văn bối đã tạ ân, không muốn nhọc lòng !

Ngộ Phi đại sư chớp nhanh đôi mắt từ hòa bằng giọng nói êm trầm bảo:

- Nay thiếu hiệp ! Bây giờ kiến văn của thiếu hiệp khá rộng, thiếu hiệp thấy chứ. Những điều ân oán xảy ra không ngót trên chốn giang hồ, mỗi lúc mỗi nhiều, càng diễn biến càng khốc liệt, muốn êm hay không là do lòng người, lòng của những người tốt không dự vào việc thiên hạ ! Theo ý kiến thô lậu cu/a lão nạp, xin chư vị Bài bang và Thần Châu là điều tốt hơn cả !

Bài bang chúng nhân chưa kịp trả lời. Cửu Thiên Hiệp nghe qua lấy làm vừa lòng hợp ý bèn cất tiếng nói tiếp:

- Đại sư nói chí lý đấy, tại hạ xin mời các vị nên trở lại Thần Châu là hơn, các vị nên bẩm lại lão bang chủ nói tại hạ hôm nay, dù sớm muộn cũng trở lại Thần Châu, sẽ gặp lại lão bang chủ tạ lỗi !

Bài bang chúng nhân đồng kêu lên một lượt:

- Thuộc hạ đã vâng lệnh bang chủ, tham dự buổi hội Thủy Nguyệt đình, nếu cải lại ...

Cửu Thiên Hiệp nghiêm sắc mặt ngắt lời:

- Nếu lão bang chủ rầy phạt, Cửu mỗ nguyện đứng ra chịu lỗi thay quý vị, xin quý vị nên vị tình tại hạ ... trở về Thần Châu ... chúc các vị vạn an ... !

Cửu Thiên Hiệp nói dứt, vòng tay rất cung kính, tỏ vẻ cương quyết vô cùng.

Bài bang bang chúng trông thấy ngôi thái đấu võ lâm Ngộ Phi đại sư có mặt tại tràng, lại thêm Cửu Thiên Hiệp tỏ vẻ nghiêm chân trọng tử tế vô cùng, mà công lực của Cửu Thiên Hiệp lại cao không thể tưởng tượng được, nếu lưỡng lại nhúng tay vào ắt mang họa dễ như bỡn, vì thế họ hợp nhau thương lượng một lúc lâu, bấy giờ Vô ảnh khách bước ra vòng tay nói:

- Thiếu hiệp dạy như thế, chúng tôi chỉ biết tuân mạng mà thôi !

Cửu Thiên Hiệp nghe qua mừng ra mặt, vội vòng tay vái một lễ, dịu giọng nói:

- Các vị quá nhọc nhằn !

Bang chúng Bài bang thất kinh, người người vội vòng tay đáp lễ vừa đồng thanh trả lời:

- Xin tạm biệt thiếu hiệp.

Vừa nói xong, chúng lại quay sang Ngộ Phi đại sư cúi đầu làm lễ, sau cùng chúng quay mình ra khỏi miếu Thổ địa, nhắm hướng Thần Châu tấn phái.

Ngộ Phi đại sư đợi chúng Bài bang đi được một hồi xa, bèn nhìn Cửu Thiên Hiệp trầm giọng hỏi:

- Thiếu hiệp nghĩ sao về buổi hội đêm nay ?

Cửu Thiên Hiệp ngăn người ra, bằng lời nói chân thành đáp:

- Văn bối không may nghĩ ngợi, vì văn bối là kẻ bị động hoàn toàn, chỉ cần nói rõ tâm thành ý thật của mình, chừng đó ... cuộc hội có biến chuyển ra sao ... sẽ tùy cơ ứng biến ...

Ngộ Phi đại sư lắc đầu buồn bã, bằng giọng nói trong êm bảo nhỏ:

- Thiếu hiệp ! Lão nạp có một điểm thỉnh cầu, xin thiếu hiệp hãy nới tay, mà giảm bớt sát kiếp. Riêng về “Chiếc đỉnh vàng của Vân Vụ môn” và viên “Ngũ long huyết cầu” của Cửu Hoa môn, chỉ vì hai món đồ kể trên là vật trấn môn chi bửu, một mai bị mất đi, ta chớ nên lại làm lạ vì sự hy sinh của chúng nó. Vì đấy là một giá trị tuyệt đối, một báu vật di truyền trên mấy trăm năm của mấy môn phái đó.

Cửu Thiên Hiệp lấy làm lạ, cau mày trả lời:

- Những việc này đối với văn bối chẳng mấy may liên hệ. Có chăng là giống câu chuyện “Thượng thừa hoa pháp chân kinh” của tiền bối, hay là chuyện Kiếm phổ của phái Võ Dương bị mất trộm ... bốn câu chuyện na ná nhau như thế !

Ngộ Phi đại sư lại trầm giọng nói:

- Chân kinh của tệ tự, hôm nay đã lóe lên một vài tia sáng !

Cửu Thiên Hiệp ngạc nhiên kêu lên:

- Thật thế à ?

Ngộ Phi đại sư khẽ gật đầu, bằng giọng nói chân trọng tiếp lời:

- Hôm nay lão nạp đến đây chỉ vì nghe được tin tức quyển Chân kinh !

Cửu Thiên Hiệp lấy làm lạ hỏi nhanh:

- Đại sư không tham dự buổi hội tại Thủy Nguyệt đình chứ ?

Ngộ đại sư nghiêm giọng nói tiếp:

- Lão nạp đã nhận được bức Phi kích truyền thư của Vân Vụ phái, nhưng không có ý tham dự, theo những điều lão nạp đã biết, đêm nay cao thủ không ít, nếu thiếu hiệp không nổi trận lôi đình, thật là phước đức cho nền võ lâm lắm đó !

- Đại sư ...

Cửu Thiên Hiệp chỉ kêu lên hai tiếng vội nín bật chàng cau mày khó chịu, nói thầm:

“Ta không sanh sự háo sát, nhưng chúng nó có chịu tha thứ cho ta đâu !”

Nghĩ đến đây Cừ Thiên Hiệp cao giọng nói:

- Văn bối chẳng phải tên đồ tể khát máu, đại sư nên xét lại !

Nói xong chàng lại đổi giọng tiếp lời:

- Nhưng không rõ Thượng thừa hoa pháp chân kinh của quý tự lọt vào tay ai, văn bối nguyện ra sức truy tầm cho kỳ được, một là đáp lại lòng chân thành của đại sư hai là rửa sạch vết nhơ cho thanh danh của văn bối phải mang !

Ngộ Phi đại sư mỉm cười gật đầu nói:

- Tâm ý của thiếu hiệp lão nạp đã rõ, chẳng qua là ... thủ phạm quyển chân kinh chưa nhất định, chỉ còn truy cứu xem hạ lạc nơi đâu, lão nạp đã cố gắng công chờ đợi.. sau này đòi lại vẫn chưa muộn ... Còn việc hôm nay lão nạp tuyệt nhiên không dám kinh động !

Nói đến đây, lão sư đưa mắt nhìn trời.. còn quay lại nhìn Cừ Thiên Hiệp bảo tiếp:

- Thiếu hiệp, giờ đã về chiều, xin tạm biệt, canh ba gặp lại nhau !

Cừ Thiên Hiệp mỉm cười, khỏ sở nói:

- Canh ba tại cuộc hội Thủy Nguyệt đình, mong đại sư chủ tọa cho công bằng nhé !

Ngộ Phi đại sư đáp nhanh:

- Lão nạp sẽ đến dự !

Vừa nói dứt, lão niệm một tràng Phật hiệu, cất bước đi nhanh ra khỏi miếu Thổ địa, thoát mình đã mất dạng sau đầu ngõ.

Cừ Thiên Hiệp đưa mắt nhìn theo lưng đại sư đến khuất bóng, lòng chàng nổi lên bao nhiêu điều khó nghĩ: “Thiếu Lâm chân kinh Võ Đương kiếm phổ, Vân Vụ đỉnh vàng, cả ba chuyện đều giống hệt nhau, ai là thủ phạm ? Ai gây ra những việc này rồi đổ vạ cho chính mình, làm cho chính mình đi đến đâu cũng gặp toàn nghịch cảnh, không giờ phút nào yên thân được nữa ?”

Chàng lại chép miệng rửa thầm:

“Nếu ta truy ra người này, ta sẽ phanh thây ra muôn đoạn, mới thỏa lòng uất hận !”

Cừ Thiên Hiệp vừa đi lần ra khỏi miếu thổ địa.

Bấy giờ, mặt trời đã gát non tây, ánh hoàng hôn đã trùm dần cả vạn vật.

Ngõ vắng không ai lui tới nên lặng lẽ, Cừ Thiên Hiệp vẫn lầm lũi đi trên con đường vắng vẻ.

Bỗng nhiên ... từ trong góc hẻm, bóng người nhảy ra thoăn thoắt, gây nên tiếng gió phàn phật, do nhiều tà áo chạm nhau.

Cửu Thiên Hiệp liếc mắt thấy tám gã đạo sĩ, trang phục theo kiếm khách, đứng dàn hàng chữ nhất chắn cản lối đi, nguyên đấy là tám tên đại kiếm thủ của phái Võ Đương, Huyền tự bang lão đạo sĩ. Vừa thấy thế Cửu Thiên Hiệp nhảy lùi ra sau hai trượng, cao giọng quát to:

- Các vị ý muốn gì thế ?

Võ Đương bát kiếm, đầu lãnh là Huyền Tịnh cất tiếng trong như chuông ngân bảo:

- Vô lượng thọ Phật ! Tiểu thiếu chủ, đạo vâng lệnh chưởng môn, đến Thủy Nguyệt đình tham dự buổi hội đêm nay !

Cửu Thiên Hiệp buộc cười to:

- Nếu như thế ! Chúng ta sẽ gặp nhau vào lúc canh ba đêm nay !

- Không !

Huyền Tịnh lão đạo khoát tay kêu lên, lại trầm giọng nói tiếp:

- Lúc ra đi chưởng môn có dặn bản đạo đôi ba lần, bảo anh em chúng tôi trước khi đến Thủy Nguyệt đình dự hội, phải tìm gặp mặt thiếu hiệp trước ... để nói một vài lời !

Cửu Thiên Hiệp lấy làm lạ nói ngay:

- Quý vị có lời chi xin chỉ giáo ?

Huyền Tịnh lão đạo vuốt chòm râu óng ả, dịu giọng nói:

- Chỉ vì câu chuyện Kiếm phổ của bốn sơn, bất vô âm tín nên chưởng môn nhờ Cửu Thiếu hiệp tìm lại giùm, nếu thiếu hiệp đồng ý, anh em tự Huyền của chúng tôi trong khi dự hội tại Thủy Nguyệt đình ... chúng tôi sẽ khoanh tay đứng hầu, nguyện chẳng hỏi một câu, chẳng bàn một tiếng !

Cửu Thiên Hiệp lắc đầu từ chối nói:

- A ! Điểm này không thể được ! Vì ta có biết kiếm phổ thất lạc ở nơi nào !

Huyền Tịnh lão đạo cười nhạt tiếp lời:

- Nếu thế thì tám anh em tự Huyền chúng tôi phải dự phần náo nhiệt trong buổi lễ Thủy Nguyệt đình !

Cửu Thiên Hiệp nghe qua mày dưng đứng mắt phượng trợn tròn, trầm giọng hét to:

- Các người muốn sao cũng được ! Nhưng việc này, gã họ Cửu nhất định từ chối ngay !

Huyền Tịnh lão đạo cười nhạt hỏi:

- Tiểu thí chủ, tại sao ?

Cừu Thiên Hiệp cả giận nạt to:

- Câm mồm ! Các người đừng cậy đông uy hiếp Cừu Thiên Hiệp này à ? Các người đã lầm rồi, đêm nay riêng các người chỉ có tám người dự hội, mà buổi hội rất đông cao thủ, nếu ta sợ thì có đến dự hội làm gì ?

Huyền Tịnh phá lên cười lạnh lạnh nói:

- Tiểu thí chủ ! Nếu nói như thí chủ thì có gì đáng nói đâu, đành rằng Võ Đương bát kiếm vô nghiệp, chẳng cao nhưng cũng thành danh có tự hiệu rõ ràng, thiếu hiệp lại chê anh em ta chẳng thấy sự vô ích đó !

Cừu Thiên Hiệp phá lên cười như điên nói:

- Cừu mỗ nhìn thấy các người mạng số cao mà ngấn thế ! Ha ! Ha !

Huyền Tịnh lão đạo cau mày hỏi lại:

- Tại sao ?

Cừu Thiên Hiệp vẫn cười, trầm giọng đáp:

- Trên đường đi không thể nói ra được ... Ha ha ! Ha !

Vừa nói dứt, chàng liền cười sặc sụa như điên như dại, chẳng vận công, không đề khí, lại an nhiên như khôn việc gì xảy ra, mà cất bước nhanh hướng vào “Võ Đương bát kiếm” đang thủ thế cản đường, đâm sầm, đương nhiên như không trông thấy gì cả.

Trong người Cừu Thiên Hiệp bấy giờ, có một phần hào khí một phần ngạo mạn, một phần cuồng nộ tổng hợp thành một kẻ gàn, đối với Võ Đương bát kiếm chàng lại xem thường.

Võ Đương bát kiếm thấy Cừu Thiên Hiệp quá gàn dở, khiến ba tên nháy ra trước là Huyền Đạo, Huyền Thanh, Huyền Thành cả ba sờ chặt đốc kiếm, toan rút ra tấn công.

Huyền Tịnh thất kinh vội lấy mắt cản ngay ba tên sư đệ, lại hướng vào Cừu Thiên Hiệp nghiêm trang bảo:

- Cừu Thiên Hiệp, giờ này nếu anh em chúng ta tuốt kiếm dùng toàn lực chống lại người ... người có hối hận hay không ?

Cừu Thiên Hiệp phá lên cười ha hả nói:

- Đại trượng phu khi hành sự, không có gì gọi là hối hận cả ! Nào bát kiếm Võ Đương tránh ra mau !

Vừa nói dứt, hai tay chàng vệt mạnh, hai bên, bước ngang qua mặt tám đạo sĩ Võ Đương đôi mắt sáng tinh, vẻ mặt uy nghi, khiến cho tám tên đạo sĩ nhìn không dám xâm phạm.

- Soạt ! Soạt !

Hai, ba, bốn tiếng nổi lên như gió rít vào, vang động phía sau lưng.

Cừu Thiên Hiệp vội quay phắt người ra sau, một đạo chưởng phong tung liên theo thể bước, đồng thời chàng quát lên như sấm:

- Hừ ! Các vị đã đến giờ tận số hay sao chứ ?

Lời nói dứt, đạo kinh phong đã quét sát mặt Võ Đương bát kiếm, chúng trông thấy mặt Cừu Thiên Hiệp liền thâu nhanh lưỡi kiếm vào vỏ.

Nguyên chàng vừa vượt qua, bảy tên Võ Đương kiếm sĩ rút gươm toan đánh lên ...

Huyền Tịnh sợ thất thanh, bèn gượng giọng nói cực to:

- Chúng tôi không có ý đánh lên ! Vì buổi hội nơi Thủy Nguyệt đình đâu phải là việc của Võ Đương bát kiếm mà ra !

Nói xong, lão đưa tay ra hiệu cho đồng bọn tra kiếm vào vỏ, lại bước xê mình tới trước một bước dùng lời nói trọng động hỏi Cừu Thiên Hiệp:

- Tiểu thí chủ ! Có phải thí chủ toan thanh toán hai phái võ lâm chánh tà không ?

Cừu Thiên Hiệp mỉm cười đau khổ nói:

- Tại hạ không bao giờ muốn xâm phạm đến cá nhân, kẻ khác xâm phạm đến mình !

Huyền Tịnh lão đạo tỏ vẻ trịnh trọng nói:

- Thế càng hay, bản đạo xin nói thẳng một lời, tiểu thí chủ biết chẳng đại chúng đang giận, khó thể phạm vào, chỉ vì hai nắm khó cự bốn tay, hảo hớn tối kỵ đông người !

Cừu Thiên Hiệp mỉm cười, bằng giọng nói trong như sương tiếp:

- Đành rằng lý luận là như thế ! Song đối với văn bối, bằng hữu không thể là kẻ địch, mà kẻ địch thì hòa giải không được phải giao đấu !

Huyền Tịnh lão đạo vuốt râu cười ngất:

- Thật là lời chí khí !

Đoạn lão nhìn Cừu Thiên Hiệp nói tiếp:

- Nếu thiếu hiệp bảo thế, chúng ta sẽ gặp lại nhau canh ba đêm nay !

Cừu Thiên Hiệp vẫy tay nói nhanh:

- Như thế là đủ lắm rồi. Các vị cứ canh ba trở lại Cừu mỗ xin hầu chỉ giáo !

Đột nhiên từ trong bóng tối hiện ra một gã lùn nhỏ, vận đồ chẹt cật tiếng kêu to:

- Tiểu nhân vâng mạng đưa tin cho thiếu hiệp !

Võ Đường bát kiếm vừa khởi thế đi vụt đình hoãn lại.

Cửu Thiên Hiệp quắc mắt nhìn tên hán tử lùn nhỏ từ đầu chí chân, trầm giọng hỏi:

- Ai ? Người vâng lệnh ai đưa tin ?

Tên hán tử lùn nhỏ đôi mắt lảo liêng, mấp máy đôi môi, không thốt nửa lời.

Cửu Thiên Hiệp đoán biết hẳn thấy sự có mặt của Võ Đường bát kiếm nên không chịu nói chẳng, nhân đó chàng quay nhìn bát kiếm đạo sĩ điềm đạm nói:

- Các vị có thể lên đường !

Tám tên đạo sĩ Võ Đường không chần chờ, tất cả đưa mắt trừng Cửu Thiên Hiệp một cái mới chịu rún mình khởi thế, chạy biến vào bóng đêm trong khoảng khắc mất dạng.

Tên lùn nhỏ vội nói nhanh:

- Cuộc hội tại Thủy Nguyệt đình đêm nay, thay vì canh ba, đổi sang canh tư mới bắt đầu tập hợp !

Cửu Thiên Hiệp ngạc nhiên trợn mắt hỏi:

- Tại sao ?

Tên hán tử lùn nhỏ, không do dự đáp ngay:

- Tiểu nhân chỉ là kẻ chịu sự sai khiến làm sao rõ được. Xin thiếu hiệp để sang canh tư hãy đến đấy là đủ !

Hắn vừa nói dứt, không đợi Cửu Thiên Hiệp có đồng ý hay không, mà rún mình có rúm lại như con lỵ miêu chuyển bước chạy nhanh về phía đầu ngõ mất dạng !

- o O o -